

Bibli:

บางครั้งการใช้ชีวิตเรื่อยเปื่อย
ก็ไม่ได้ไร้ความหมายสักหรอกนะ

住野よる

ซูมิโนะ โยรุ

อัครชญ์ อดิษฐ์ แปล

ฉบับ
ทดลองอ่าน

麦本三步の好きなもの

มุงิโมโตะ จัมโปะ

อย่างห้อยวันหึ่งฉันก็มีสิ่งที่ชอบ

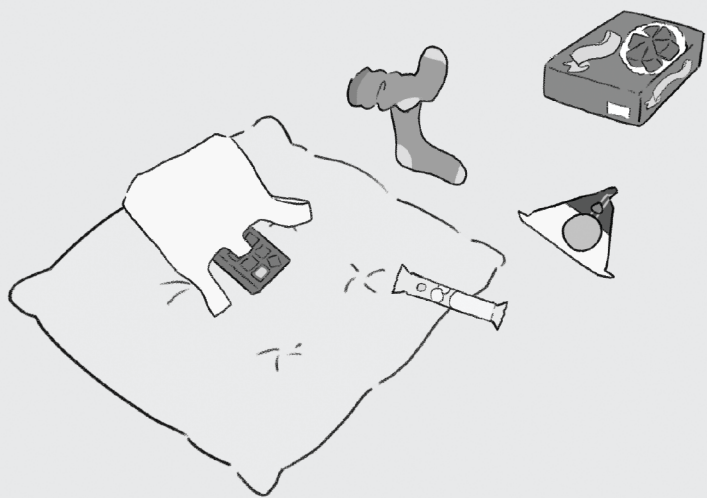
มูจิโมโตะ ชัมโปะ อย่างน้อยวันนี้ฉันก็มีสิ่งที่ชอบ

麦本三步の好きなもの

ซูมิโนะ โยสุ

ฉัตรขวัญ อติชัย แปล

Bibli'

มุจิโมโตะ ชัมโปะ ชอบเดิน

มนุษย์คนหนึ่งชื่อมุจิโมโตะ ชัมโปะ

หากให้ผู้คนรอบตัวชัมโปะอธิบายให้คนไม่รู้จักเธอฟังว่า เธอเป็นคนยังไง พวกเขาคงอธิบายว่า เธอเป็นคนชอบใจลอย กินจุ กะเบี๊ยะกะป๊าบ และเช่ซ๋า

ชัมโปะไม่ยอมรับคำประเมินของคนรอบข้างแม้แต่หน่อย เธอรู้ อยู่เต็มอกว่าพวกเขาพูดถึงอะไรเกี่ยวกับเธอบ้าง แต่ไม่เห็นด้วย อยากให้ เปลี่ยนการใช้คำพูดสักหน่อย

เธอเป็นพวกมีสมาธิกับทุกเรื่อง ชอบกินของอร่อย มักจะทำ ผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ส่วนคำว่าเช่ซ๋า นี่ก็ไม่ค่อยออกว่าจะหาคำไหน มาแทนดี แต่ยังไงก็ตาม ชัมโปะยืนยันกรานว่าคนรอบตัวชอบใส่ร้าย

จริงอยู่ เธอเองก็รู้สึกที่ตัวเองมักถูกคนรอบข้างตำหนิเวลา ใจลอย หรือเวลาทำตัวกะเบี๊ยะกะป๊าบเช่ซ๋า แล้วก็เจ็บปวดที่ถูกพวกกรุ่นพี่ ดูว่าทุกวัน โดยเฉพาะวันนี้เจ็บเป็นพิเศษ หมายถึงทางกายภาพนะ บุ่มไปเลย ต้องเป็นทางกายภาพแน่ๆ

ชัมโปะก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง เวลาเดินถนนมืดๆ เหมือนอย่าง ตอนนี้อันหรือที่เสียบๆ เธอระวังตัวตลอดว่าอาจเจอเรื่องอันตรายระหว่าง ทาง แต่ไม่ได้ระวังว่าจะเจอรุ่นพี่ฟาดสันมือใส่ในที่ทำงาน

เธอกำลังเดินโตเต้กลับบ้าน หัวถุงของร้านสะดวกซื้อ พรุ้งนี้ หัวอาจจะปูดก็ได้ เธอหลบบริเวณที่ถูกกระแทก ที่จริงแค่โดนสันมือ

เคาะกระหม่อมเบา ๆ เท่านั้นเอง เป็นแค่การหยอกที่อย่าว่าแต่จะหัวโนเลย เส้นผมไม่กระเซิงด้วยซ้ำ ชัมโปะสวมวิญญาณนักมวยปล้ำอาชีพ วิวยาวเหมือนเป็นฝ่ายที่ถูกคู่ต่อสู้จู่โจม ว้าย โดนเล่นงานเข้าให้แล้ว นี่มันคดีใช้ความรุนแรง ต้องชดใช้ค่าเสียหาย ฉันขอต่อต้านสงคราม

ชัมโปะเดินขวบวนประทั่วในจินตนาการโดยไม่รู้ว่าทำไปเพื่ออะไร จะว่าไปมันก็เป็นความผิดของเธอตั้งแต่ต้น ขณะถือถ้วยกาแฟร้อนที่ซิงในห้องด้านหลังตอนกลางวัน เธอไม่ทันเห็นลังกระดาษบนพื้นเลย เดินสะดุดมัน แล้วก็ดวงกุดที่ดันมีเอกสารวางอยู่ตรงนั้น “เอาถ้วยไปวางที่โต๊ะตัวเองก่อนแล้วค่อยชงเซ!” เสียงตำหนิแผ่วเบาระดับที่ผู้ใช้บริการไม่ได้ยิน พร้อมกับสันมือที่เกิดจากการก่อรูปร่างของพลังงานอันล้นเหลือ พาดลงมาบนศีรษะ หักยั้งมือเสียบังสิ

เธอบ่นนิมำพลาบแกะห่อข้าวปั้นที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อเมื่อครู่นี้ ใส่แซลมอน เดี่ยวจะกลับไปทำมัยเย็นที่บ้าน แต่ตอนนี้หิวแล้วที่เลือกใส่แซลมอนเพราะคิดว่าโปรตีนจะช่วยให้ศีรษะที่มีรอยบุ๋มกลับสู่สภาพเดิม มันจะบุ๋มหรือจะหายก็ขึ้นอยู่กับความรู้สึก

พอแกะพลาสติกออกก็เห็นว่า เธอไม่ได้เลือกข้าวปั้นสามเหลี่ยมที่ต้องห่อสาหร่ายด้วยตัวเอง แต่เป็นข้าวปั้นก้อนกลมที่ม้วนสาหร่ายไว้เรียบร้อยแล้ว เธอชอบสาหร่ายกรอบ ๆ ก็จริง แต่สาหร่ายนิ่ม ๆ ที่แปะติดข้าวก็ชอบเหมือนกัน พอกัดข้าวปั้นก้อนกลมก็สัมผัสได้ถึงความนิ่มของสาหร่าย ตามด้วยรสสัมผัสของข้าวกลิ่นหอมของแซลมอนรสเกลือทะลวงผ่านจมูก เคี้ยวสักสองสามทีรสชาติของข้าวปั้นแซลมอนก็แผ่ซ่านในปาก

“อุฮูๆ”

ซัมโปะอารมณ์ดีได้แบบนี้แหละ

คำที่สอง วิธีกินไม่ได้เรื่อง สาหร่ายเลยติดเพดานปาก พยายามเอาลิ้นดันให้ออกแล้วแต่ยากไม่เบา เธอเลยต้องใช้นิ้วล้วงเข้าไปเข้าไปเขี่ยออกอย่างไม่มีทางเลือก ตอนแคะออกมาได้เธอสวนกับนักเรียนชายชั้นมัธยมปลายในเครื่องแบบพอดี ความรู้สึกปลอดภัยและความระส่ำระสายของสาหร่ายมีผลต่อจิตใจซัมโปะมากกว่าความอับอาย ฉะนั้นแอบป๊อเอนดิง

พอกินข้าวบั้นหมด เรื่องที่ถูกรุ่นพี่เล่นงานก็กลายเป็นเรื่องไร้ความหมายในชีวิตของซัมโปะ เธอมีจุดแข็งและจุดอ่อนแบบนี้แหละ

ซัมโปะเดินตัวเบากลับบ้านอย่างเรวัง ระยะเวลาจากสถานีรถไฟถึงบ้านใช้เวลาเดินทางหลงกับย่านที่อยู่อาศัยเป็นเวลายุ่งลิบนาที้ วันนี้เธอใส่รองเท้าผ้าใบนิวบาลานซ์สีเทาสำหรับทำงาน ก้าวเท้าไปข้างหน้าที่ละก้าวอีกเช่นเคย เป็นแบรนด์โปรดของซัมโปะเพราะตัว N ตัวใหญ่น่ารักดี

ซัมโปะชอบเดิน

ตอนนี้เป้าหมายคือการเดินกลับบ้านหลังจากเลิกงาน แต่ปกติเธอชอบเดินเตร็ดเตร่แถวบ้านอยู่บ่อยๆ เดินเรื่อยเปื่อยไร้จุดหมาย เนื่องจากเป็นผู้หญิง เธอย่อมถูกสงสัยอยู่แล้ว ซึ่งในความเป็นจริงเธอเคยเดินผ่านหน้าบ้านหลังเดิมหลายต่อหลายครั้ง พวกเด็ก ๆ ที่เล่นอยู่ในสวนเลยจ้องเธอเขม็งด้วย แน่่อนว่าเธอโกยอำสุตผีแท้ ถ้าพ่อหรือแม่ของเด็กพวกนั้นเดินออกมาดู เธอไม่รู้จะหาคำแก้ตัวอย่างไร

ซัมโปะคิดว่าเหตุผลที่ตัวเองชอบเดินน่าจะแค่เพราะได้ก้าวเท้า

ไปข้างหน้า เป็นเหตุผลที่ไร้ความหมายและเช่อช้า แต่ซั่มโปะคิดแบบนั้นอย่างจริงจัง คิดว่าการไร้ความหมายคือสิ่งสำคัญเสียด้วยซ้ำไป

ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่า คนที่กล้าเดินเล่นอย่างไร้ความหมายต่างหากคือมนุษย์ที่มีคุณค่า

เธอยังไม่เข้าใจความหมายของถ้อยคำนั้นอย่างถ่องแท้ แต่ซั่มโปะก็ถูกใจมัน ในแง่หนึ่งถือว่าเธอเองก็เป็นมนุษย์ที่ทำตัวเป็นซั่มโปะ¹ อย่างไร้ความหมายและไม่มีใครมาแทนที่ได้ ทุกครั้งที่นึกถึงคำพูดนั้นเธอจะยิ้มกริ่มในใจ ที่เก็บไว้ในใจก็เพราะเคยลองบอกเรื่องนั้นกับเพื่อนแล้ว แต่เพื่อนพากันผะร๋อง “เหวอ” ใส่ ในตอนนั้นเธอเลยได้เรียนรู้ว่าการพูดสิ่งที่คิดออกไปหมดทุกอย่างไม่ใช่เรื่องดี

ซั่มโปะคิดว่าประเด็นคือการไร้ความหมายแบบสบาย ๆ ก็เป็นสิ่งสำคัญ การไร้ความหมายไม่เหมือนการไร้ความสำคัญ แล้วการไร้ความหมายก็ไม่ได้ช่วยให้การมีความหมายโดดเด่นขึ้นด้วย ไม่ใช่เพราะมีชีวิตประจำวันที่ไร้ความหมาย จึงรู้สึกว่าวันที่มีความหมายเป็นวันสำคัญ

ทั้งวันเวลาที่ไร้ความหมายและชั่วขณะที่มีความหมายต่างก็สำคัญด้วยกันทั้งคู่ เธอคิดอย่างสบายใจว่าแบบนั้นแหละดีที่สุดแล้ว

ใช่ เพราะอย่างนั้นทั้งรุ่นพี่ที่ทุ่มเทให้ที่ทำงานอย่างบ้าระห่ำ และตัวเธอที่มักสร้างความเสียหายจึงมีความสำคัญด้วยกันทั้งคู่ เธอยอมรับตัวเองว่าแบบนั้นแหละดีที่สุดแล้ว

¹ ชื่อซั่มโปะ (ความหมายตรงตัวคือสามก้าว) พ้องเสียงกับคำว่าเดินเล่น (ซั่มโปะ) ในภาษาญี่ปุ่น

วันนี้ชัมโปะอาจลองแฉะข้างทางอย่างไร้ความหมายระหว่าง
กลับบ้านอีกก็ได้ อาจลองใช้ตะเกียบกินแกงกะหรืออย่างไร้ความหมาย
อาจจุ่มแขนลงอ่างอาบน้ำก่อนส่วนอื่นของร่างกายอย่างไร้ความหมาย
อาจดูคลิปวิดีโอทางอินเทอร์เน็ตที่มีตัวอักษรหมุนไปหมุนมาอย่างไร้
ความหมาย หรืออาจนอนโดยหันเท้าไปทิศตรงข้ามกับทุกที่อย่างไร้
ความหมายก็ได้

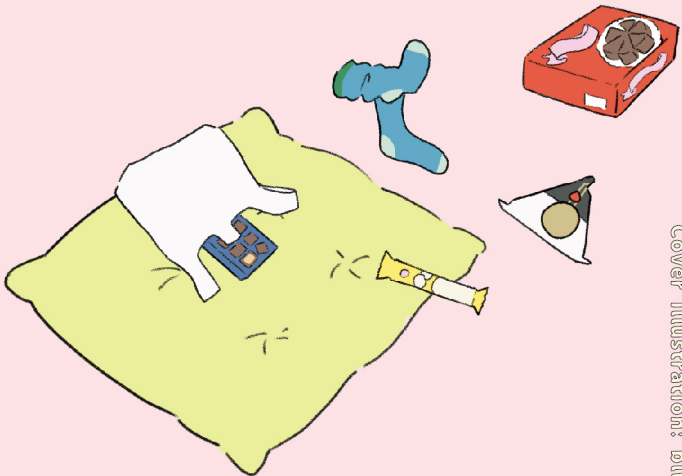
ชัมโปะสนุกสนานกับเรื่องพวกนั้นเหลือเกิน วันนี้ก็เต็มไปด้วย
สิ่งที่เธอชอบอีกเช่นเคย

หากให้ผู้คนรอบตัวซั่มโปะอธิบายนิสัยของเธอ
พวกเขาคงอธิบายว่าเธอเป็นคนชอบใจลอย กินจุ กะเปิบกะป๊าบ และเช่ซ่า
แต่เจ้าตัวยั่นกรานว่าที่จริงแล้วตัวเองเป็นพวกมีสมาธิกับทุกเรื่อง ชอบกินของอร่อย
มักจะทำผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ คนรอบตัวนั้นแหละชอบใส่ร้าย

เรื่องราวแต่ละวันของหญิงสาวผู้รักการใช้ชีวิตธรรมดา ๆ
บุคลิกของเธอค่อนข้างแปลกอยู่บ้างในสายตาคนอื่น แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหา
เธอมีความชอบหลายอย่าง ชอบเดินเล่น ชอบห้องสมุดและอ่านหนังสือ
ชอบไถยาภิและขนมที่หาซื้อง่าย ๆ ในซูเปอร์มาร์เก็ต
เธอมักจะค้นพบและทำในสิ่งที่ชอบทุกวันด้วยความเข้าใจและยอมรับตัวเอง
แม้จะพบปัญหาให้วุ่นวายใจอยู่บ้าง แต่มุจิโมโตะ ซั่มโปะ ก็เป็นคนแบบนี้แหละ
เธอจะผ่านมันไปได้ด้วยวิธีในแบบของเธอ

นิยายหน้าตาเรียบง่ายแต่ชวนให้คิดถึงสิ่งต่าง ๆ ในชีวิต
ว่าที่ผ่านมาเราจัดวางสิ่งเหล่านั้นได้อย่างที่ใจต้องการแล้วหรือไม่

ผลงานที่นำไปดัดแปลงเป็นคอมิกส์ของซูมิโนะ โยสุ
ผู้เขียนนิยายชื่อดังอย่าง “ตับอ่อนเธอนั้นขอลั่นเถอะนะ”
ซึ่งสร้างเป็นภาพยนตร์สุดแสนประทับใจมาแล้ว

Cover Illustration: blueciel